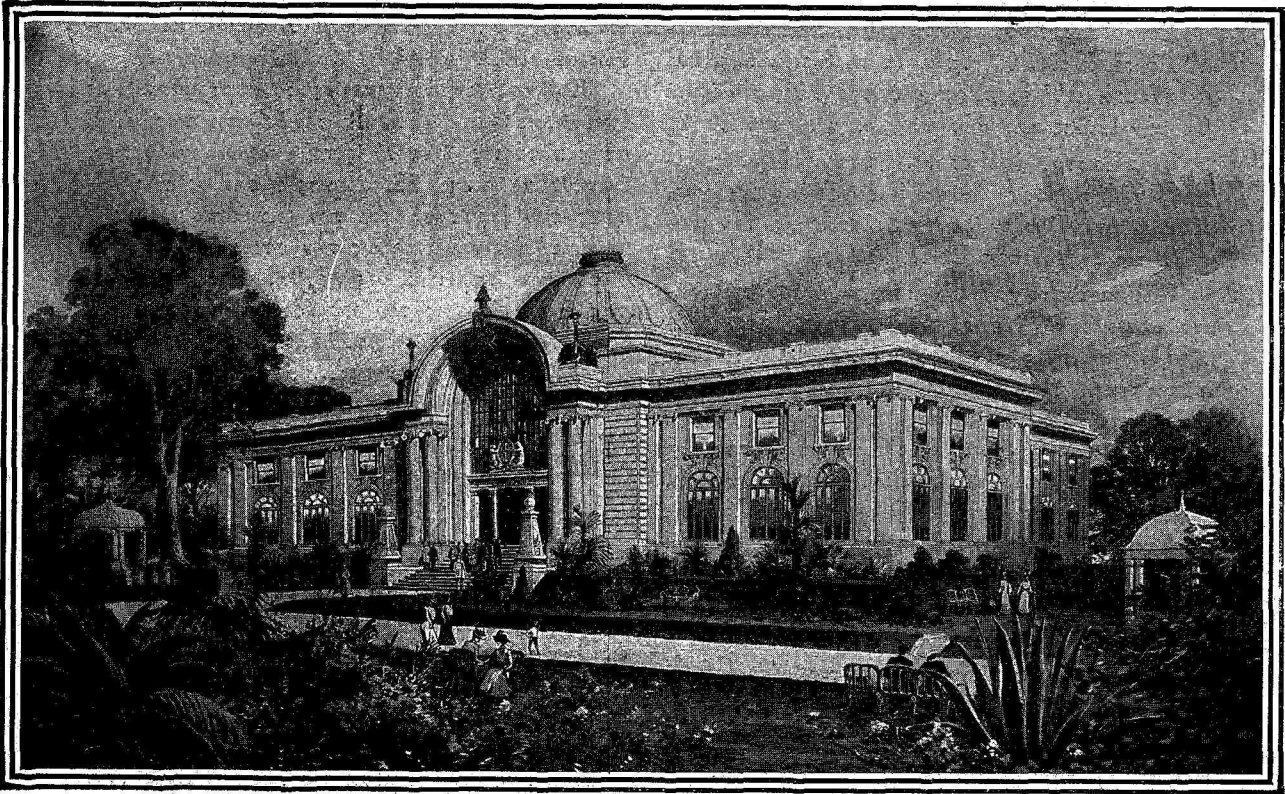

Περίπτερον πολιτείας Μισσουρή

τάτην θυσίαν, παλαίουςα συνεχῶς, ἀδιακόπως διὰ τὸ καθήκον της, διὰ τὴν τιμὴν της...

— Πές μου, Νίτσα, ὅτι μὲ θέλεις πολὺ, ὅτι μ' ἀγαπᾷς, ὅτι μὲ χρειάζεσαι. Πές μου το!... Καὶ τῆς φιλεῖ καὶ τῆς χαϊδεύει τὸ ξανθὸ κεφαλάκι.

— Ναί! Σὲ ἀγαπῶ καὶ σὲ θέλω πολὺ, πολὺ, πολὺ, μαμάκα μου, ἀπαντᾷ ἡ μικρὰ ἀνταποδίδουσα τὰ φιλήματα.

Μία ἀκτίς τοῦ δύνοντος Ἡλίου εἰσδύει ἔρπουσα μέσα ἀπὸ τὰ μεταξωτὰ παραπετάσματα τοῦ παραθύρου.

Τὸ μελαχροινὸ κεφάλι τῆς μητερούλας, καὶ τὸ ξανθὸ σγουρόμαλλο κεφαλάκι τῆς Νίτσας φωτίζονται καὶ φιλοῦνται ἀπὸ τὴν χρυσὴν ἐκείνην ἀκτῖνα ποῦ φαίνεται ὡς ἂν νὰ τὰς εὐλογῇ καὶ νὰ τὰς προστατεύῃ...

Τὰ χλωμὰ ρόδα, μέσα στὰ μεγάλα Ἰαπωνικά βάζα, ψυχμαχοῦν — καὶ ἀποθνήσκοντα ἀναδίδουν ὅλον τὸ διαπεραστικόν, τὸ γλυκύτατον ἄρωμα τῶν μικρῶν τῶν ψυχῶν...

Τὰ ἀραβουργήματα, ἡ μικρὴς κόκκινες πολυθρόνες, τὰ σινικὰ κομψοτεχνήματα, ὅλα τὰ χαριτωμένα ἐκεῖνα πραγματάκια, φαίνονται τώρα ὡς ἂν νὰ τῆς ψιθυρίζουν παραπονετικά:

— Καὶ ὁ Γλαῦκος, ὁ φτωχὸς μελαχροινὸς ποιητής, σὲ περιμένει!..

Ἄλλ' ἡ Μαργαρίτα δὲν ἀκούει, δὲν θέλει νὰ

ἀκούσῃ τὰς παραδόξους ἐκεῖνας φωνὰς τὰς ἀκαταλήπτους, ποῦ πρὸ ὀλίγου τὴν παρέσυραν.

Τώρα χαμογελᾷ... Τώρα ἀκροᾶται τὴν μυστηριώδη φωνὴν τῆς μητρικῆς στοργῆς...

Ἐκεῖ, εἰς τὸ βάθος, ἡ βαρεῖα δαμασκηνὴ πορτιέρα ἀνοίγεται. Ἐμφανίζεται ἡ ὡραία μορφή ἑνὸς ἀνδρός, ποῦ παρατηρεῖ συγκεκινημένος τὸ σύμπλεγμα τῶν δύο ἀβρῶν ἐκείνων πλασμάτων.

Εἶνε ὁ σύζυγος...

Ποῖος ξέρει τί νὰ συνετελέσθῃ τὴν ὥραν ἐκείνην μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του...

Ἰσως νὰ ἐμάντευσε τὸ μυστικόν της, καὶ ἡ παραπλανηθεῖσα ψυχὴ του ἐπιστρέφει συντετριμμένη τώρα εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς οἰκογενείας του.

Ἡ ποῖος ξέρει πάλιν ἂν, παρελθούσης τῆς πρώτης ἐκείνης συγκινήσεως, δὲν ἔγεινε πάλιν ὁ ἴδιος ὁ ἀδιάφορος, ὁ ἡδονοθήρας μπρέμ, καὶ δὲν ξαναγυρίζει τώρα εἰς τὰ ἔγνη τῶν ἐνόχων του ἐρώτων, εἰς τὰς εὐτελεῖς θωπείας καὶ τὰ λάγνα φιλήματα ποῦ πληρώνονται μὲ χρυσόν, ἐνῶ ἡ γλυκυτάτη ἐκείνη μάρτυς, τὸ ἀγνώτατον λευκὸν κρίνον, ἡ μελαχροινὴ Παναγιά, βασανίζεται καὶ πάσχει καὶ παλαίῃ δι' αὐτόν, διὰ τὸ αἷμα του, διὰ τὸ ὄνομά του!...

ΘΡΑΣ. ΖΩΙΟΠΟΥΛΟΣ